

ORIZONTURI

Revistă a Societății Culturale a Elevilor și
Profesorilor din Liceul „Mihai Eminescu“ Bacău
Serie nouă. Nr. 6 (9). Mai 2002

Fondator: George Bacovia • 1915

NOI

Temeliile veciei

orice-ați face-s ale noastre.

Voi, întoarceți-vă veseli

și slăviți, întru noroi.

(T. Arghezi: **Caligula**)

Pagini de antologie

Ioan Slavici

Eminescu și Caragiale

Doi oameni în multe privințe foarte deosebiți, care se căutau unul pe altul și se bucurau când puteau să petreacă un ceas, două împreună. Era o plăcere nu numai pentru dânsii, ci și pentru orîșicine care vedea cum petrec împreună.

Mi se întîmpla din când în când să mă aflu cu Caragiale într-o cafenea, într-un restaurant, la vreo serbare, undeva unde sunt mulți oameni care intră, ies, vin, stau, se duc, și treceau ceasuri întregi fără să schimbăm vreo vorbă. Cu toate acestea, petreceam foarte bine împreună. Una din marile lui slăbiciuni era să se uite la cei ce îi trec prin față ori stau în preajma vederii lui, să scruteze mutre, să prindă gesturi și atitudini, o slăbiciune pe care o aveam și eu, ba mi-a rămas și până-n ziua de azi.

Îmi dădea din când în când cu cotul, îmi trăgea cu ochiul, îmi șoptea: „Ai văzut?“ și atîta era destul pentru ca să ne înțelegem.

„Măi! mai zicea câte o dată. Natura nu lucrează după tipare, ci toarnă pe fiecare după calapod deosebit. Unul e sucit într-un fel, altul într-alt fel, fiecare în felul lui, încât nu te mai sature să-i vezi și să-ți faci haz de ei.“

Eminescu n-avea ochi pentru asemenea amănunte din lumea în mijlocul căreia se afla. Orișicât de multă lume și orișicât de mare gălăgie ar fi fost împrejurul lui, el nu se abătea de la cele ce se petrec în sufletul său. Zgomotul și forfota îl supărau, ce-i drept, dar nu-l scoteau din ale lui. Îi era fără îndoială mai pe plac să steie-ntr-un colț liniștit ori să se plimbe pe la locuri dosnice, dar șirul gândurilor nici în mijlocul celei mai mari gălăgii nu și-l pierdea și

Continuare în pag. 2

Eminescu și Caragiale

Urmare din pag. 1

discuțiunea odată începută o urma cu aceeași limpezime în toate împrejurările.

Era însă ceva ce-l stingherea și pe el. Luna ivită în câmpul senin al cerului, asfințitul soarelui, farmecele zorilor de zi, liniștea sărbătorească a nopții de vară, viscolirea zilelor de iarnă, furtuna ori vederile ce se desfășura-n fața celui urcat în luminoasa culme de munte, aceste-l făceau să-și îndrepteze înafară luarea-aminte.

Prin fața lui Caragiale ivirile de felul acesta treceau nebăgate în seamă – ca lucruri firești, de sine înțelese, lipsite de farmec.

Am stat cu el o vară la Bușteni. El își petrecea timpul mai printr-un restaurant, mai prin altul, mai plimbându-se prin parc, pe șosea ori pe peronul gării, unde se aduna lumea. Niciodată n-am reușit însă să-l înduplec a lua parte la excursiunile ce făceam prin împrejurimi, și râdea de mine când îi vorbeam despre plăcerea de a străbate înfundăturile văilor și peste coaste prăpăstioase până-n poienile culmilor.

Eminescu fugea de orișice îngrămădire de oameni și se simțea bine singur în mijlocul naturii. Cea mai încântătoare muzică era pentru dânsul freamătul brădetului și vâjăitul pârâului ce se vărsa spumegând printre stânci. Când am sosit la Iași, cel dintâi gând al lui a fost să mă ducă la Copou și apoi la Socola, ca să-mi arate vederile ce se deschideau spre lunca Bahluiului și să mă plimbe prin crângurile de prin împrejurime, ca să mă-ncânt și eu de frunzișul pișcat de brumă și să iau parte

la plăcerea lui de a călca pe frunzele scuturate de vânt, care fâșâie la tot pasul.

Alta era însă ceea ce mai ales îi deosebea unul de altul.

În gândul lui Eminescu izvorul a toată suferința omenească erau trebuințele omenești și-n lume ar fi mare belșug în toate cele ce-i pot fi omului de folos dacă fiecare s-ar mulțumi cu ceea ce îi este neapărat de trebuință. Oamenii se urăsc și se luptă între dânșii pentru că sunt nesățioși, și el se simțea nenorocit pentru că era osândit din fire să ieie parte la durerile și la bucuriile altora, căci durerile sunt multe, iar bucuriile puține. De aceea îi erau urgișiți învingătorii, care cheltuiesc ceea ce agonisesc prin munca lor o sută chiar o mie de inși, și era cuprins de o milă disprețuitoare față cu cei ce sufereau să li se stoarcă măduva din oase. În viață, cea mai prețioasă i se părea partea petrecută dormind, căci în somn fiecare este numai el însuși și nu suferă împreună cu alții. Dacă ar fi avut deci bogății mari, Eminescu ar fi cheltuit tot puțin pentru sine însuși și mult pentru cărți, pentru manuscrise vechi și pentru fel de fel de alte nimicuri rămase de la buni și străbuni, precum și pentru opere de artă, în care e înfățișată partea luminoasă a vieții. Mulțumirea de a fi alinat suferințele altora numai arareori ar fi căutat-o și atunci, căci după părerea lui suferințele omenești sunt atât de multe și de mari, încât nu pot să fie înlăturate decât prin o îndrumare morală, în urma căreia fiecare își înfrânează poftele și râvnește mai ales la mulțumiri sufletești.

Cu totul altfel gândea Caragiale rostul vieții omenești.

Satisfacerea orișicărei trebuințe e o plăcere – zicea el – fără trebuințe nu e nici o plăcere cu puțință, și cu cât mai multe, mai vii și mai felurite îți sunt trebuințele, cu atât mai multe plăceri poți să ai, cu atât mai prețioasă și mai plină de farmec e viața ta. Nu zicea nici el că n-ar fi bine ca fiecare să-și pună frâu și să se mulțumească cu ceea ce îi este de neapărată trebuință, dar stăruia cu îndărătnicie în convingerea că nesățitul e-n firea omenească și că e pornit fiecare să alerge după câștiguri și să asuprească pe cei mai slabi decât dânsul căci cei asupriți se fac și ei asupritori când îi iartă împrejurările. Îndrumarea morală pe care o visa Eminescu nu era după părerea lui Caragiale cu puțință, căci omul e firește pornit spre fărădelegi, spre nesocotirea bunei rânduiei, spre rele făptuiri.

Deoarece Caragiale nu numai gândea, ci și vorbea așa și râdea când alții se răzvrăteau, Eminescu îi zicea „cinicul Caragiale“, deși își dădea foarte bine seama că tocmai cinic, în înțelesul lui Diogen, Caragiale nu era. Din contra, dacă acesta ar fi dispus de bogății mari, le-ar fi cheltuit în scurt timp, căci în gândul lui trebuințele omenești erau tot atât de nemărginite ca timpul; și ca spațiul. Mai mult: risipind, el se socotea om care săvârșește fapte bune, căci ceea ce împinge societatea omenească spre dezvoltare e râvna neastâmpărată de a satisface trebuințele din ce în ce mai numeroase și mai întinse.

Chiar și dacă n-ar fi fost, cum în adevăr erau, și multe altele prin care se deosebeau, două lumi se izbeau una de alta când ei se-ntâlneau și-și dădeau pe față fiecare felul de a gândi.

ORIZONTURI NOI * Revistă a Societății Culturale a Elevilor și Profesorilor din Liceul „Mihai Eminescu”- Bacău
Profesor coordonator : Ioan Neacșu
ISSN 1582-7089

Colegiul de redacție :

Redactor șef : Alina Maria Lăcătușu, XII E
 Secretar general de redacție : Alexandra Manea IX D
 Literatură : Edita Miron, XI A
 Reportaj : Roxana Scarlat, X A
 Divertisment : Anda Ciobotaru XI D
 Tehnoredactare : Editura Corgal Press Bacău
 (Str. Ana Ipătescu 4/B/6, tel./fax:034-117422)

Adresa redacției : str. Mihai Eminescu, nr. 35, Bacău, 5500.

Comitetul de conducere
 Director:
 prof. Mihaela Dughiri
 Director adjunct:
 prof. Gabriela Toma

1852

I.L. Caragiale - 150

2002

De vorbă cu domnul Calistrat Costin, director al Teatrului Dramatic Bacovia

Cu toții știm că acest an este dedicat marelui dramaturg I.L. Caragiale, pe care lumea nu l-a uitat, el este prezent încă în preajma noastră.

Pe scena teatrului băcăuan, Caragiale își face simțită prezența prin reprezentațiile talentaților săi actori. Am avut ocazia să aflu câte ceva despre acestea chiar din „casa” lui Caragiale și anume Teatrul Dramatic Bacovia, unde am avut onoarea de a purta un scurt dialog cu directorul acestei instituții, poetul Calistrat Costin.

– **Domnule Director, de ce Caragiale?**

– Caragiale pare că, odată cu trecerea timpului, devine din ce în ce mai contemporan cu modul nostru românesc de a fi, aidoma marilor dramaturgi din panoplia universală – Shakespeare, Molière, anticii Sofocle și Euripide – Caragiale a vorbit și vorbeste din vremea lui tuturor celor care au avut urechi de auzit...

– **Știind că ne aflăm în „Anul Caragiale”, ce spectacole corespundătoare a pregătit Teatrul Bacovia și care a fost reacția publicului la acestea?**

– Am considerat o datorie firească și o bucurie a spiritului ca în „Anul Caragiale” să avem în repertoriu o piesă de Nenea Iancu. Montarea cu „O noapte furtunoasă” în regia lui Dumitru Lazăr Fulga – dincolo de toate criticile

– s-a bucurat de un mare succes de public, spectatorii nu doar băcăuani (am jucat și la Târgu Mureș, la Aiud și la Miercurea Ciuc) s-au regăsit ca într-o oglindă în lumea personajelor lui I.L. Caragiale, care se încapățânează a nu îmbătrâni, deocamdată!

– **Care a fost mesajul pe care ați**

vrut să-l transmiteți publicului?

– În primul rând, spectacolul de la TDB apasă pe conotațiile politice ale textului; tranziția de la sfârșitul secolului al XIX-lea fiind extrem de asemănătoare cu ciudata tranziția a zilelor noastre. Pare că nu s-a schimbat mare lucru în realitățile românești, de unde senzația de eternitate a comediei marelui dramaturg.

– **Ce creații actoricești ați remarcat?**

– Spectacolul a consemnat câteva interpretări de excepție, mult gustate de publicul de toate vârstele. Practic, toți cei șapte interpreți au creat partituri memorabile: Viorel Baltag – Jupân Dumitrache; Doina Iacob – Veta; Florina Găzdaru – Zița; Ion Goranda – Nae Ipingescu; Gabriel Duțu – Chiriac; Valentin Braniște – Spiridon; Geo Popa – Rică Venturiano.

– **Și elevii liceului nostru au savurat spectacolul teatrului băcăuan. Vă mulțumesc.**

Oana NECHITA,
clasa a XI-a A

Caragiale pe scena băcăuană

Stagiunea 1950-1951 – **O noapte furtunoasă**, direcția de scenă Lascăr Sebastian; 1951-1952 – **Momente și schițe**, direcția de scenă Val Mugur; **D'ale carnavalului**, direcția de scenă Lucia Demetrius; 1955-1956 – **O scrisoare pierdută**, regia artistică Victor Bumbăști; **Năpasta**, regia artistică I.G. Rusu; 1975-1976 – **O noapte furtunoasă**, regia Nae Cosmescu; 1980-1981 – **D'ale carnavalului**, regia Mircea Cornișteanu; 1987-1988 – **O scrisoare pierdută**, regia Mircea Cornișteanu; 1989-1990 – **Conu Leonida față cu reacțiunea**, regia D.L. Fulga.

Forumul ONG-urilor școlare

– Valea Budului, 10-12 septembrie 2001

Elevii desfășoară multe și variate proiecte culturale, sportive, ecologice, excursii etc. Din păcate, acest lucru nu se întâmplă organizat și banii necesari sunt strânși tot de la elevi. Dacă însă ei s-ar organiza în asociații culturale, sportive etc., conform legii, ar avea calitatea de persoană juridică

Apel

Profesorii și elevii întruniți în FORUMUL ONG-urilor ȘCOLARE din județul Bacău constată că demersul educativ al școlii este serios perturbat de mass-media, mai ales de posturile de televiziune, care transmit programe profund imorale, cum sunt „Vara ispitelor“ la Pro Tv, sau „Strada Milion“ la PRIMA, vulgare, cum sunt programele de manele sau umor gen „Garcea“, filme lipsite de orice valoare artistică, dar cu multă violență, sex, crimă, știri din zona cea mai imorală a societății. Lumea interlopă, găștile de cartier, toxicomanii și prostituatele sunt pe toate canalele mass-media, în timp ce Biserica, Academia, Școala, Arta apar doar întâmplător și expediat.

Facem în consecință un disperat apel către factorii de decizie guvernamentali care proiectează politici educaționale să intervină sever în protejarea sănătății morale a cititorilor și telespectatorilor.

Facem un apel către factorii de decizie care proiectează grila de programe sau macheda ziarelor să înțeleagă faptul că acțiunea lor trebuie să aibă și un caracter moral, educativ. În acest sens rugăm conducerile televiziunilor prin cablu să programeze și postul care oferă programe educaționale.

În sfârșit facem un apel către toți ziaristii, rugându-i să înțeleagă faptul că mesajul lor este nu doar informativ, ci și formativ, că au datoria morală să-l educe pe cititor sau spectator în spiritul valorilor umaniste pe care suntem siguri că le împărtășesc și ei.

Școlile sunt păzite acum de jandarmi. Cine-i păzește însă pe elevi de imoralitate, de vulgaritate și violență?

Forumul ONG-urilor școlare din jud. Bacău

și acest lucru le-ar ajuta să atragă fonduri, să participe la licitații de proiecte, să-și organizeze eficient activitatea extrașcolară. De la această idee a pornit dl. prof. Ioan Neacșu, președintele societății noastre culturale, când a inițiat proiectul „Forumul O.N.G.-urilor școlare“, ce s-a desfășurat în tabăra de la Valea Budului.

Finanțat de D.J.T.S. Bacău, dar și cu ajutorul unor voluntari și parteneri, acest proiect a reunit, pentru trei zile, elevi și profesori din 12 școli ale județului Bacău, care au audiat prelegeri de management organizațional, management de proiect, contabilitatea și finanțarea ONG-urilor, relațiile cu mass-media. Discuțiile din seminariile care au urmat prelegerilor au fost interesante și animate, mai ales

atunci când s-a lucrat pe ateliere, iar proiectele rezultate au fost discutate de un consilier al DJTS, adică de un posibil evaluator! Și relațiile cu mass-media au stârnit mult interes, deoarece prelegerea a avut drept suport un film adresat chiar ONG-urilor de către BBC. Membrii „ARDOR“ de la Buhuși au oferit o demonstrație de „Debate“ care a stârnit ropote de aplauze. Cum doar câteva școli aveau asociații culturale înființate și care chiar funcționau, elevii și profesorii din celelalte școli au preluat cu deosebit interes consultația juridică privitoare la înființarea unui ONG, iar dl. consilier Marin Marius de la DJTS a oferit participanților copii după O.G. nr. 26/30.01.2000.

La o viitoare ediție a Forumului sperăm să fie mult mai multe asociații cu statut juridic, pentru ca activitatea culturală, sportivă, artistică, ecologică etc. a elevilor din școlile județului nostru să capete amploare. Poate atunci o Structură a Asociațiilor de tineret (SAT) care să cuprindă toate ONG-urile școlare din județ va fi posibilă, mai ales dacă și Inspectoratul Școlar va dori să se implice în acest proiect menit să-i învețe pe elevi acțiunea eficientă.

REPORTER

Școala de la Sighet

Concursul pentru „Școala de vară de la Sighet“ este unul dintre cele mai interesante concursuri adresate adolescenților.

În fiecare an „Fundația Academia Civică“ sprijinită de Fundația „Konrad Adenauer“ își propune să organizeze acest concurs, deschis elevilor de peste 14 ani, care câștigători beneficiază de o săptămână de participare la cursurile școlii de vară.

Pentru mine a fost o mare onoare să mă număr printre câștigătorii celei de a IV-a ediții a „Școlii de vară de la Sighet 2001“, care nu numai că m-a stimulat fizic, ci și psihic.

La aceste cursuri au participat: poeta Ana Blandiana, istoricul francez Stéphane Courtois, Mircea Carp, Romulus Rusan, Ion Caramitru, actrița norvegiană Wenhe Elena Moedbe, Andrei Ursu, Thomas Penette - istoric, Șerban Rădulescu-Zoner și mulți alții. Cursurile s-au ținut în „Memorialul Sighet“, închisoare în care au murit multe personalități ale României, cum ar fi, de exem-

plu, Iuliu Maniu. De fiecare dată când intram în memorial, pentru a merge la cursuri, un vâl de aer rece se izbea de fața mea, un fior mă învăluia făcându-mi pielea de găină pe tot corpul, dar gândul că eram lângă niște oameni care îmi voiau binele, chiar dacă nu mă cunoșteau, mă liniștea, dar nu îmi era ușor să stau într-o închisoare în care s-a scris istoria cu sânge.

După ce am vizitat în prima zi închisoarea și am făcut cunoștință cu participanții Școlii de vară, mi-am dat seama că acolo era mai mult decât o simplă școală în care „cei mari“ îi învățau pe „cei mici“ despre trecutul lor și istoria popoului, ci era vorba despre „școala vieții“, despre prietenii strâns legate și în cursul edițiilor anterioare care vor rămâne în sufletul nostru mereu.

Ceea ce ne-a impresionat cel mai mult cred că a fost cazul Gh. Ursu, prezentat de fiul său, Andrei Ursu și care ne povestea cu lux de amănunte chinurile îndurate și nelegiuirile suportate de tatăl său pe vremea comunismului. Tatăl său a murit ca un martir, în cele mai groaznice chinuri doar pentru

că nu vroia să-și „toarne“ prietenii, colegii și pentru că nu era de acord cu acel regim.

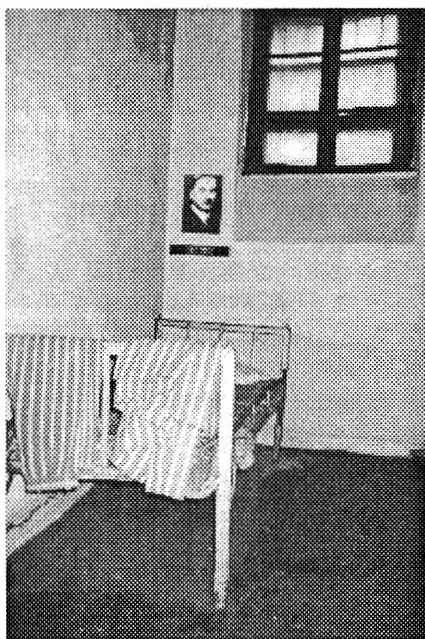
În penultima zi a cursurilor am trecut pe la cimitirul săracilor, acel cimitir în care au fost îngropați pe ascuns, noaptea, pentru ca familiile lor să nu afle, toți cei care erau torturați și omorâți în închisoarea de la Sighet.

Am făcut și o excursie până la Săpânța, unde am fost la Cimitirul vesel, de altfel singurul cimitir de acest gen din lume.

Închiderea cursurilor Școlii de vară, ediția 2001, s-a făcut cu vizitarea Muzeului satului și cu un foc de tabără imens.

Aceste cursuri au fost foarte interesante pentru că mi-au stârnit foarte mult curiozitatea mea adolescentină, setea de adevăr, cât și interesul față de cunoaștere și față de istorie, așa cum spunea și Stéphane Courtois „să cunoști istorie înseamnă să-ți cunoști propriul trecut“, dar și prezentul și viitorul pentru că acestea au mare impact asupra noastră, fie el negativ sau pozitiv.

Alina-Maria LĂCĂTUȘU,
clasa a XII-a E

Varujan Vosganian – un poet al iubirii

După ce am parcurs pe nerăsuflăte paginile volumului bilingv **Ochiul cel alb al Reginei** de Varujan Vosganian, apărut la Editura Cartea Românească, am observat dorința poetului de a-și proiecta atât sufletul cât și trupul dincolo de realitate, dincolo de cuvinte, în transcendent: „câte un semn însoțește căderea în păcat / lumea pe care o cauți e dincolo de semne, îmi spune îngerul care mă călăuzea... / ce-i dincolo de semne e atât de curat încât nu va putea să-l ardă nici o flăcără“ (p. 31).

Puntea dintre cele două lumi este fie rugăciunea („tu iartă-mă, Doamne / bucură-te Doamne / de data asta nu vin singur la rugăciune“ – p. 11), fie mântuirea („grăbește-te, deci, suflete, să ajungi sus la cer / când porțile lui sunt deschise, în duminica Sfințelor Paști“ – p. 25). Aceasta se realizează prin prezența îngerilor („în locul în care am șezut și am plâns / un înger își spală picioarele desculțe în zăpadă / ca un călugăr bătrân“ – p. 11) și a Fecioarei Maria („apoi își întind căușul palmelor împreunate, Marie, / împreunarea noastră, cuminecătura pe care o bem / ...vin magii către noi, aici, la

Bethleem...“ – p. 15). Poetul și iubita sa („ne vom roti încet și invers acelor de ceasornic / spre întâia secundă a lumii / când nu era decât cercul nostru infinit și infim“ – p. 17), reconstituie Edenul („femeia mea – jumătatea mea infinită“ – p. 101). Apar animale venerabile, considerate de unele triburi ca strămoș și protector al populației respective. (lupul – pp. 47, 91; vulturul – pp. 91, 47; vulpea – p. 83; soimul – p. 67.).

În poemul care denumeste volumul, scriitorul dă sensuri noi cuvintelor. „Lumea“ este, de fapt, „iubita“ pe care o descoperă mângâind-o încetul cu încetul pentru a prelungi bucuria de a afla cât e de frumoasă. („binecuvântarea de a fi orb / și de a nu te putea descoperi altfel / decât mângâindu-te / pentru a nu afla dintr-o dată / cât esti de frumoasă“).

Cititorul însetat de poezie nu va trece cu indiferență pe lângă acest volum ce adâncește misterul vieții, morții și iubirii.

Edita MIRON,
clasa a XI-a A

„Moartea ca o invazie de cormorani...“

Vasile
Baghiu

În cadrul *Generației Nouăzeci* Vasile Baghiu este, fără doar și poate, *Diferența*. El chiar mărturisește, la un moment dat, cu aplomb, acest lucru, autonumindu-se *himerist* și promulgând, cu o hotărâre ce ar onora pe oricare dintre poeții notabili de ieri și de azi, curentul literar al *himerismului*, care, în viziunea sa, ar putea deveni „o direcție poetică“, „o cale posibilă pentru ieșirea din oboseala tematică și formală în care se află poezia română“.

(...)

Prin Vasile Baghiu, *nouăzecismul* își apropie nemijlocit lumea marginală a bolii și a suferinței, încetățenind în poemul autohton – ca altădată Blecher în proza dintre cele două războaie – castelul în ruină pururi recognoscibil: Sanatoriul. Acesta devine „decorul general“ în care – utilizăm cu exactitate cuvintele autorului nostru – se întâmplă „plecarea“, „întoarcerea“, „despărțirea“ și „regăsirea“, poemul *himerist*, „nediferențiat și obligatoriu“, fiind suma a patru elemente distincte: „transfigurarea“, „călătoria“ (cosmopolitismul), „boala“ și „știința“.

*

Plecând de aici, din miezul enunțului teoretic, am putea, relativ fără greutate, ghici caratele acestei lirici impecabil cristalizate: etalarea paroxistică a trăirii și bulversarea maximă a imaginației / a imaginarului. Boala nu e numai Răul definitiv, este și o treaptă importantă a introspecției obiective a sinelui. Călătoria nu este numai zborul ființei în interioritatea sa ori în spațiul imediat sau mediat complementar, dar și o incursiune frenetică în Utopia, care nu este străină de

Magie. De Alchimie chiar. (...)

Deși nu au trecut neobservate în perioada recentă, nu cred că s-a discutat îndeajuns, și, mai cu seamă, nu cred că s-a discutat cu detașarea necesară despre *Manifestele Himerismului*. Poate că republicarea lor compactă din debutul acestui volum va avea darul să declanșeze o discuție cu adevărat la obiect. Căci Vasile Baghiu dezvoltă un sistem poetic deosebit de ingenios, asupra căruia se cuvine a zăbovi nu doar două-trei clipe. Există, în aceste pagini redactate cu atenție extremă, carate de frumusețe nebună a spiritului, idei care se pliază cu elasticitate într-un corpus teoretic închegat, sieși suficient.

Dintre nouăzeciști (am putea spune fără să greșim: dintre autorii români care contează în lirica ultimei decenii), autorul *Manierei* are, astfel cea mai nuanțată și mai limpede și mai explicit expusă artă poetică. (...)

Nicolae ȚONE

(Fragments din prefața la antologia *Fantoma Sanatoriului*, Editura Vinea, București, 2001)

MEMORIALUL „MIHAI
EMINESCU“ din IPOTEȘTI în
colaborare cu PETAR
COMPUTERS oferă cd-rom-ul
multimedia
„MIHAI EMINESCU 2000“

Natura cu totul inedită a ediției –cd „MIHAI EMINESCU 2000“ este conferită de **unicitatea** ei pe piața românească de software cu **interes cultural și didactic**, precum și de intențiile curajoase ale realizatorilor, duse la bun sfârșit.

Acest proiect al Memorialului „Mihai Eminescu“ din Ipotești, realizat în colaborare cu Petar Computers și patronat de Ministerul Culturii și Cultelor din România, totalizează circa **24.000 ore de muncă**.

Provocarea inițială, de a reuni pe un disc argintiu întreaga operă eminesciană, a fost pe deplin respectată, iar cantitatea de informație pusă la dispoziția „cititorilor“ este de peste **15.000 de pagini**, adică integrala celor **16 volume publicate în ediția Perpessicius**, facilitându-se în acest fel accesul celor interesați la **bogăția culturală a operei**.

Avantajele accesului la opera eminesciană prin CD sunt:

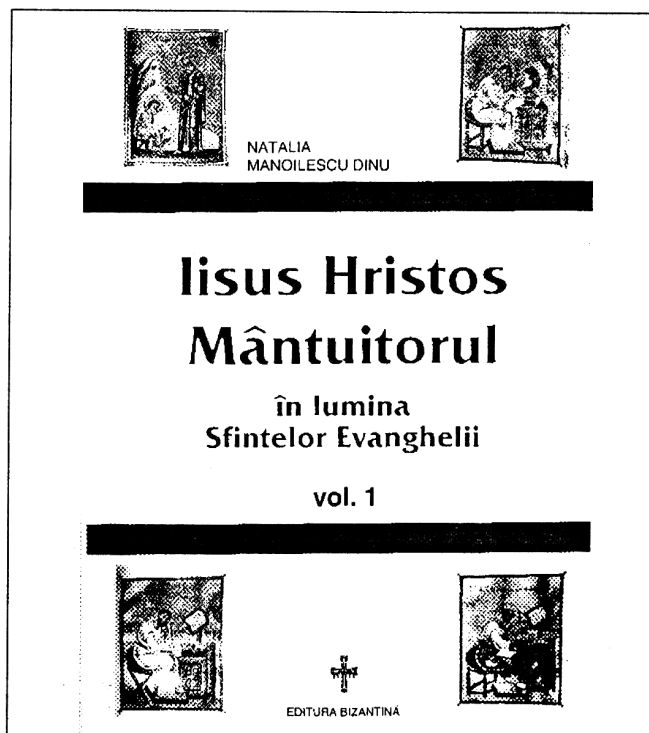
– **facilitățile soft** puse la dispoziție de **programele de căutare** în întreaga operă (după cuvinte, familii de cuvinte, construcții lingvistice ample) sprijină eforturile eminescologilor precum și ale pasionaților de Eminescu – **studiul poate fi abordat lexical, statistic, semantic**;

– Ediția multimedia propusă de Memorialul Ipotești cântărește cu puțin peste **100 de grame**, având astfel o portabilitate superioară ediției Perpessicius, aceasta din urmă cântărind **48 de kg**;

– **prețul** sfidător de mic cu care se vinde ediția electronică de numai **790.000 lei (preț promoțional până la 1 iunie 2002)**, nu poate fi comparat nici cu prețul mediu de 2 milioane lei pentru fiecare din cele 16 volume ale ediției clasice (cu un total deci de **32 milioane lei**).

Cronologia eminesciană este partea poate cea mai didactică a întregului CD-ROM unde **datele biografice** refac cuminte, într-o statornicie lipsită de surprize, istoria acestui personaj ilustru în timp ce dosarul **Media** (conținând **recitări** din opera poetului făcute de actrii **Valeria Seciu, Dan Nasta și Ion Caramitru**) se deosebește fundamental prin dinamism și valoare memorială. Prin intermediul a **80 de fotografii** este recompusă atmosfera în care Eminescu s-a format, **spațiul ipoteștean** fiind fericit completat cu imagini ale familiei Eminovici, ale orașelor reprezentative pentru devenirea poetului și nu în ultimul rând cu portrete ale oamenilor ce i-au fost aproape intelectual și sentimental.

Cartea care zidește

Iisus Hristos Mântuitorul în lumina Sfintelor Evanghelii

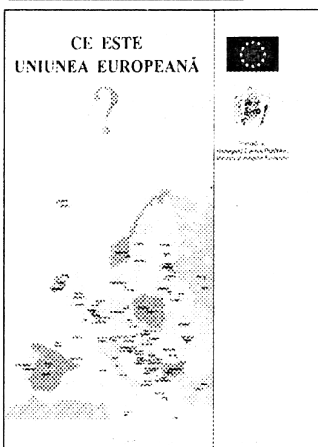
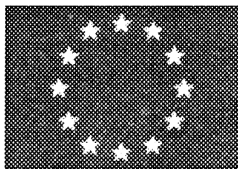
Doamna Natalia Manolescu-Dinu este fiica unuia dintre cei mai mari oameni politici pe care i-a avut România în secolul trecut, Mihail Manolescu, asasinat de comuniști. Descendentă a unei vechi familii boierești și a unui lung șir de preoți și învățători, a trăit bucuria să fie aleasă de Duhul Sfânt pentru a scrie această carte fundamentală de învățătură în pragul celui de al treilea mileniu creștin.

Erudit și definitiv ca un tratat, fascinant și profund ca un roman, studiul de aproape o mie de pagini al Doamnei Natalia Manolescu-Dinu Îl prezintă ca un personaj central pe Însuși Dumnezeu în Ipostaza Sa teandrică a Mântuitorului Iisus Hristos, într-o reconstituire pe luni, săptămâni și chiar zile a întregii Sale vieți pământești. Aflăm că nici un gest al Mântuitorului, nici un cuvânt al Său nu sunt lipsite de infinite semnificații, iar întruparea Logosului este în întregime un model al lumii, o salvare și o reconstrucție a ei, întru slava lui Dumnezeu.

Scrisă după Sfintele Evanghelii și având topită în textul cristalin, comprehensibil și pentru un om simplu, și pentru un savant, literatura patristică prin care, de două mii de ani, Sfântul Duh dezvăluie tainele lucrărilor și parabolilor Mântuitorului, cartea Doamnei Natalia Manolescu-Dinu reprezintă, după cum apreciază Părintele Profesor Constantin Coman, în prefață, „o premieră absolută în bibliografia teologică românească și poate cea ortodoxă“.

Lectura unei asemenea cărți înseamnă o nemărginită bucurie duhovnicească. O recomand cu căldură și smerenie atât elevilor, cât și profesorilor și părinților, drept o carte care poate sta în bibliotecă alături de Biblie...

Ioan NEACȘU

Un ghid pentru tinerii români

Cartea de față – un ghid al tânărului european – se adresează în primul rând liceenilor români și încearcă să sintetizeze într-o manieră logică și ordonată informațiile esențiale pentru a putea înțelege deopotrivă rațiunea de a fi și mecanismele care stau la baza Uniunii Europene. Gândită și elaborată de Serviciile Culturale ale Ambasadei Franței în timpul președenției Uniunii Europene, această carte încearcă să răspundă unor întrebări firești, legate de procesul laborios al aderării României la Uniunea Europeană. Cartea a fost finanțată de UE prin Programul PHARE și a fost prezentată cu prilejul colocviului „Cum trebuie predată Europa”.

Salut! Je suis Marina Negru de la 9e „E” et je veux vous raconter une expérience très intéressante que j’ai vécue ce printemps. C’est moi qui ai passé, pour la première fois, le seuil du Collège „Vasile Alecsandri” pour y participer à l’olympiade de français.

Un matin très ensoleillé de mars, je suis entrée par la grande porte du Collège. Je me sentais

un peu étrangère à ce lieu inconnu jusqu’alors et dans mon cœur s’entremêlaient des sentiments contradictoires: la peur et la curiosité, l’émotion et l’espérance. J’ai eu besoin de quelques minutes pour réussir à m’orienter dans les vastes couloirs, j’ai trouvé ma salle, je me suis assise à ma place et j’ai attendu en silence que l’heure de l’examen approche.

Tânărul european

Fulfill your dreams

Ever since I was a little girl I’ve dreamt of going to an Olympiad. I dreamt about me winning the first prize at an English Olympiad. This was one of my favorite topics of meditation on long, hot summer afternoons when I was always so bored. Just thinking about it made me very ambitious.

To be honest, I’m a very lazy person so I never liked improving my English by writing exercises. I hated it whenever I had to write my homework but I had no choice. It was either that or getting a bad mark.

When my teacher asked me to go to this Olympiad I was really delighted and I started working at once. I wanted to make everyone proud of me and to be the best I could.

Although my teacher told me and my classmates that we would win a prize for sure, I wasn’t as convinced as she was of my knowledge of English. I thought to myself : „...there must be a lot of other kids in this town who are much better at English than you are and you have no chance of beating them to the big prize”.

The Olympiad took place in our own highschool and that gave me even more selfconfidence (could that be possible!). I’m proud to say that I wasn’t nervous at all and that I couldn’t wait to get in that classroom and give everything I could.

After a few minutes of hard waiting I finally got the exam paper and I thought : „Hell, this is way easier than I ever thought it could be”. But I learnt the hard way that everytime I’m writing something important down I should be very attentive.

I’m the kind of person who is always on the run and this was no exception. I thought that if I didn’t hurry up I wouldn’t be able to finish the paper. As always I listened to my impulses when I should have listened to reason and that’s why I didn’t qualify for the National English Olympiad but still I’ve got a first prize.

These days I find comfort in the wellknown saying: „Hey, you win some, you lose some”. Mihu Alexandru (X C) and Frentoei Gabriel (IX C) got excellent results too.

Everything was great and I got along just fine with the other kids and I also got to see one my former classmates, Radu Bostan who also won the first place.

Who knows ? Next year I may be the best, not among the best.

Simona DOBOȘ,
clasa a IX-a C

Une fois les feuilles distribuées, la peur a commencé peu a peu à m’abandonner. J’ai regardé les sujets et je n’ai plus senti rien sauf le stylo à la main et les mots glisser les uns après les autres sur la feuille de papier. Au bout de trois heures, le coup d’essai a été fait.

Le même soir, pendant que je me préparais quelque chose à manger

pour le dîner, j’ai reçu la visite de mon professeur de français qui était venue m’annoncer le résultat: „Tu as gagné le IIIe prix! Félicitations!” J’ai été très heureuse!

A une olympiade où ont participé les meilleurs élèves de tout le département de Bacău, j’ai occupé la IIIe place. J’en suis vraiment fière!

Marina NEGRU,
clasa a IX-a E

Tânărul european

Cetatea eternă

După un lung drum pe autostrăzi interminabile, prin zeci de kilometri de tunele și un impresionant peisaj de munți stâncoși, atât de înalți încât abia îi mai cuprinzi cu privirea – ajungi undeva, unde toată lumea visează să ajungă.

Parcă pe un pământ sacru, ...frumos și bizar în același timp; un loc în care razele soarelui te mângâie în fiecare zi, în care ai impresia că ai dat timpul înapoi cu sute de ani când, după războaie sângeroase, au mai rămas doar ruinele din ceea ce a fost un adevărat imperiu – ROMA.

Un oraș istoric, antic dar și foarte modern, te ametește cu mii de străduțe printre clădiri imense pe care mii de oameni trec zilnic. Un sentiment de neliniște, de neîncredere, te cuprinde atunci când toți acești oameni te privesc ca și cum te-ar considera inamic, deși nu au motive, când ai nevoie de ajutor și nu îți întinde nimeni o mână pentru a te salva.

Totul e minunat până când descoperi partea rea; o lume în care mafia e mai presus de orice, unde banii nu au făcut decât rău; copii care se droghează de la vârste foarte mici, acci-

dente rutiere cotidiene datorită nerespectării regulilor de circulație, răpiri de copii pentru recompense, etc.

Lăsând la o parte lucrurile rele, care nu se întâmplă numai în ITALIA, așa vrea să vă reamintesc despre câteva celebre monumente pe care le-am vizitat:

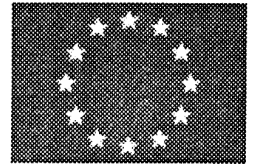
În primul rând, PIAȚA VENEȚIA – un loc în care numai în zi de sărbătoare se deschid porțile pentru zecile de mii de turiști care urcă până sus (de unde se vede întregul oraș). În dreptul statuii din mijloc, doi soldați italieni, îmbrăcați ca pe vremuri, stau nemișcați, cu armele la piept, veghind cele două flăcări care nu se sting niciodată.

COLOSSEUM-ul, imaginea reprezentativă a Romei, e foarte solicitat de turiști, așa că pentru a putea intra, trebuie să stai la rând enorm, preț de vreo 4-5 ore.

Alt punct de atracție îl constituie biserici-le; unele înalte, cam cât un bloc cu patru etaje la noi, aproape toate construite în stil roman, în interior cu mormintele tuturor preoților care au slujit acolo, făcute în locul și în modul în care fiecare din cei înmormântați și-a dorit (în altar, în podeaua bisericii, într-o vitrină acoperită de veșminte, într-un „subsol” unde se află o statuie care se închină în fața mormântului).

Când ieși din această biserică, numită Maria Maggiore, te întâmpină porumbeii, cărora e de ajuns să le întinzi un biscuit și se așază pe mâna ta ca să mănânce.

La Vatican rămâi profund surprins de ornamentația în aur, a tavanelor și altarului bisericii, unde predică în fiecare duminică Papa Ioan Paul al II-lea. Dacă vrei să urci până

în cupolă, trebuie să stai vreo 2-3 ore, în cel mai fericit caz, numai până ajungi să plătești la ghișeu taxa de intrare. De acolo, urci cu liftul până la intrarea în cupolă, de unde urmezi un culoar înclinat și foarte îngust la capătul căruia te așteaptă 300 de scări din ce în ce mai mici și mai înclinate spre interior, datorită formei cupolei. În plus, odată ce-ai început să urci, nu te mai poți întoarce decât după ce ai ajuns în cupolă, pentru a putea coborî pe altă parte, așa că trebuie să fii sigur pe forțele tale. Ai, totuși, o satisfacție maximă când vezi lumea de sus și mai mult... și se pare că numai dacă întinzi mâna, atingi norii.

Ce aș putea să mai spun... că fiecare țară are și lucruri atrăgătoare, dar și dezagreabile; e imposibil să fie totul perfect, însă nu regret că am vizitat-o.

Pentru mine a fost un mister, un vis ce părea irealizabil, dar m-am înșelat: până la urmă, visul mi s-a împlinit!

Alexandra MANEA,
clasa a IX-a D

Tout le monde rêve du miracle parisien. On dit sans cesse que Paris est la plus belle ville du monde, la plus romantique mais on ne pense jamais que ce sont surtout les gens qui font l'image du pays. Paris n'est pas seulement la fameuse Tour Eiffel, le Louvre avec tout l'art qu'il comprend, les merveilleux Champs-Élysées, la cathédrale Notre-Dame qui respire le passé et on l'on attend chaque fois qu'on y entre le terrible Quasimodo.

Quand je suis allée à Paris, je me suis rendue compte qu'au – delà de toute la culture, il y a les gens.

Paris est un mode de vie, la capitale française émane de toutes petites choses la vie. Ce qui choque peut-être les touristes c'est la foule bigarrée, la multitude d'appareils photo, le mélange de langues. Près de la Tour Eiffel il y a une autre tour-celle de Babel. On se sent vraiment chez soi à Paris, on appartient à la ville le temps qu'on y reste.

Ce que j'ai apprécié le plus dans la capitale française est le fait que personne ne regard

de d'un oeil malveillant les autres. On ne critique pas, on ne juge pas, on accepte tout. N'importe quelle excentricité est acceptée et cela fait partie du spectacle et du charme de la ville.

Un Roumain à Paris pourrait être surpris par la politesse des gens. On doit cesser de quitter Paris les sacs pleins de

Paris...Paris...

cadeaux, de photos mais essayer de capter l'essentiel. Les gens sourient toujours, ils sont très bienveillants et prêts à t'aider. Pour acheter une simple carte postale, il te faut au moins 5 minutes car la vendeuse ne se lasse jamais de te remercier et de te sourire gentiment. Je sais que c'est presque rien mais ce sont des choses tellement naturelles là-bas et tellement rares chez nous.

Le joie de vivre est si évidente chez

les Parisiens! Ils trouvent toujours un moment pour s'offrir un petit plaisir, ils se gâtent et ils apprécient la bonne cuisine.

On voit assez souvent les restaurants pleins de monde qui discute devant un plat exquis et un verre vin. Les Français ne sont pas des gourmands mais des gourmets (ils aiment la cuisine raffinée). Ils prennent tout leur temps quand ils savourent un bon plat. Pourtant la vie des Français est une marche contre la montre. Les voitures roulent à grande vitesse, les gens courent tout le temps et ils ne perdent aucune minute. Dans le métro tout le monde a un livre à la main étant préoccupé par ce qu'il lit, personne ne prête aucune attention aux musiciens qui mendient de l'argent.

Paris est donc une ville où l'on ne peut pas s'ennuyer, où l'on sent la vie couler par ses veines, où l'on aimerait toujours s'égarer.

Prof. Mona GRIGORAȘ

• Poezie • Poezie • Poezie • Poezie • Poezie • Poezie

Tristețe

Calliope mă-ndeamnă să-ți scriu:
Mă-ndeamnă să-ți scriu în versuri
Și să-ți spun cât îmi lipsești.

Privesc în gol la banca pe care
Amândoi am stat
Încercând să pătrundem
Acolo, undeva, în întuneric.

Privesc în gol la trenul care pleacă
Și te văd plecând...
Încep să plâng
Uitându-mă din nou aici
Și în urmă...

Mi se pare că plouă.
Sau poate doar eu aud povestea ploii
Ce neconținut plânge pentru mine
Și pentru sufletul meu
Care se plimbă printre spinii
Ce-l sfâșie...

Și totuși, prea târziu...

Te caut cu ochii minții
Acum, sub soarele arzător
Și te găsesc.
Vreau să te ating
Dar e prea târziu...
Un pic de ploaie a căzut
Și mi-a întunecat privirea;
Curcubeul strivit a dispărut
Și s-a stins lumina...
Oare o să mai reapară?
Oare soarele, stelele și luna
Îmi vor mai zâmbi vreodată?

Pas în strămutare

Soarele s-a ascuns printre nori
Și liniștea s-a lăsat acum
Asemenea unui val...

O ceață s-a lăsat, o liniște profundă...
Și pic cu pic ploaia a stăpânit
Încet, încet, pământul...

Întuneric,
Noroii a pus în stăpânire pământul
Și ca un clei s-a încleștat tăcerea...

Sufocare...
Nimic nu mișcă, nimic nu există,
Iar totul e uitare...

Cristina CHIPER, clasa a XII-a C

Iubire

Dacă tu iubite, ai fi aripile mele
Vei putea fi sigur
Că nicidecum nu vei zbura prin spini;
Dacă eu, fluturele zărilor tale
Strivit, nu voi putea zbura
Și cu o sărutare-mi vei reda puterea de-a trăi,
Iar eu nu voi mai ști
Spre ce zări tind?
Spre ce necunoscut.
Ce-mi bate-n piept?
Și ce mă înfioară?
Voi ști că tu
În palmă-ai luat un simplu fluturaș
Ce râde
Sau plânge
Și-ți amintește
A ce miroase mâna care-l înconjoară.

Visuri

Sus în deal și jos în vale
Jos, la amintiri plăcute,
Sus, la gânduri nepierdute,
Sus, la cer, la nori, la fum
Jos, la crâng, la gând,
La amintiri ce cândva erau în inima ta.
Nu se pierdeau,
Mereu aveai grijă de ele
Pentru că:
Sus la gânduri ce înconjurau inimi părăsite
Jos la gânduri ce altădată erau împlinite.

Oful sunetului

Of, tu, sunet!
Ce-ncerci să-mi spui?
Ce taine oare ascunzi?
Ce greu și of se-ascunde
Sub chipul tău duios?

Of, tu, sunet!
De ce ești tu misterios?
De ce misterul tău
E greu de deslușit;
De ce tu însuși, sunet
Nu recunoști nimic...

Adriana BURLACU,
clasa a IX-a C

Adevărul despre droguri

Ești adolescent? Ai o mulțime de visuri, planuri și idealuri? Toate acestea nu se pot îndeplini? Tot ce poți face e să te calmezi și să trăiești doar cu speranța că vor deveni realitate, dar nu te apuca de droguri.

Bineînțeles, la început le folosești din curiozitate, pentru a fi la fel cu cei din anturajul tău, iar apoi devii dependent, cauzându-ți chiar și moartea. Doar nu vrei acest lucru.

În multe licee din țară și chiar din Bacău s-a constatat că există elevi care sunt dependenți de heroină. Peste 30 % din tinerii între 16-25 ani le folosesc fără să știe exact de ce.

Adevărul despre droguri este că ele produc dependență, alterări grave fizice și psihice, degradează ființa umană, anulând libertatea de a alege.

Drogurile sunt oferite elevilor din licee la discotecă, la petreceri. Drogurile produc moarte violentă prin supradoză, sau lentă. Ele distrug relațiile cu familia și cu prietenii, conduc spre criminalitate și chiar moarte.

Carmen IACOBUȚ,
clasa a X-a A

PASTRATI LINISTEA LA BLOC !

Cei care fac zgomot pot ajunge la închisoare

Conform Legii nr. 61/1991, republicată în Monitorul Oficial nr. 387/2000, tulburarea liniștii locatarilor se sancționează cu amendă sau închisoare contravențională. Astfel, la articolul 2, punctul 28, se spune că tulburarea liniștii locatarilor prin producerea de zgomote cu orice aparat sau obiect, ori prin strigăte sau larmă pot fi sancționate cu amendă de la 150.000 de lei la 800.000 de lei sau cu închisoare contravențională de la 15 zile la 3 luni. Sancțiunile sunt mai aspre în cazul în care zgomotul provine din incinta

unor restaurante sau firme. Conform punctului 29, tulburarea liniștii locatarilor între orele 22-8, prin producerea de zgomote, larmă sau prin folosirea oricărui aparat, obiect ori instrument muzical la intensitate mare în localurile sau în sediile persoanelor juridice situate în imobile de locuințe, sau în imediata apropiere a acestora, se pedepsește cu amendă de la 400.000 de lei la 2.000.000 de lei sau cu închisoare contravențională de la o lună la șase luni.

Consilierul Juridic

Cronică

În ziua Sfântului Mihail, o delegație de elevi și profesori condusă de doamna directoare, prof. Mihaela Dughiri, a participat la festivitățile organizate la Lipova de școala și primăria din localitatea care a fost vizitată în urmă cu aproape 130 de ani de către Mihai Eminescu.

*

Și în acest an „Zilele Liceului” s-au desfășurat între 15 și 17 ianuarie. Omagiul nostru adus Poetului a constat într-o scurtă ceremonie la statuia din parcul liceului, câteva cântece pe versurile lui Mihai Eminescu, apoi s-au decernat diplome de „Membru de onoare” a societății noastre culturale unui număr de elevi, profesori și colaboratori ai programelor noastre.

A urmat vizionarea unui spectacol cu „O noapte furtunoasă” de I.L. Caragiale la Teatrul Dramatic Bacovia, apoi, în zilele următoare, sesiuni de comunicări științifice, o demonstrație de „Debate” și nelipsita discotecă.

*

În ziua de 11 martie 2002 a avut loc Convenția Anuală a Societății Culturale a Elevilor și Profesorilor din Liceul „Mihai Eminescu”. După trei ore de discuții, participanții au aprobat, conform statutului, rapoartele prezentate, au adoptat o listă de proiecte propuse pentru anul acesta și au remaniat Comitetul Director. Membrii nou aleși sunt elevii Alina Capătă (IX A), Adela Bulei (IX E), Marius Roman (X C) și Mihaela Mate (XI B). Președinte a fost ales în continuare domnul prof. Ioan Neacșu.

Efectele fiziologice ale curenților electrice

Diferențele de potențial și curenții joacă un rol vital în sistemul nervos al animalelor. Propagarea impulsurilor nervoase este în esență un proces electric, deși mecanismul conducerii este cu mult mai complex decât în cazul materialelor simple cum sunt metalele. O fibră nervoasă sau *axon*, în lungul căreia se poate propaga un impuls electric, are în alcătuirea ei o membrană cilindrică având un fluid conductor (electrolit) înăuntru și un altul în afară. Printr-un mecanism similar celui ce se petrece în acumulatori, între aceste două fluide se menține o diferență de potențial de ordinul a 0,1 V. Când apare un puls, membrana devine pentru moment mai permeabilă la ionii din cele două fluide, conducând la o scădere a potențialului. Când pulsul trece cu o viteză care în mod obișnuit este de ordinul a 30 m/s⁻¹, membrana revine la starea inițială și potențialul se stabilește din nou la valoarea de la început.

Marea sensibilitate a corpului la curenții electrice din exterior se datorează naturii electrice a propagării impulsurilor nervoase. Curenții slabi, de ordinul a 0,1 A, mult prea mici pentru a produce o încălzire semnificativă, sunt mortali pentru că interferă cu procesele nervoase esențiale ale funcțiilor vitale, cum sunt bătăile inimii. *Rezistența* corpului omenesc variază puternic, mai ales datorită conductibilității destul de slabe a pielii, rezistența dintre doi electrozi apucați cu mâinile uscate fiind de ordinul a 5 kΩ până la 10 kΩ. Pentru R = 10 kΩ, un curent de 0,1 A are nevoie de o diferență de potențial U = 1000 V. Chiar curenții mult mai slabi pot fi foarte periculoși. Un curent de 0,01 A provoacă puternice contracții musculare convulsive și o durere puternică, iar la 0,02 A persoana nu mai este de obicei în stare să dea drumul conductorului care a produs șocul. Curenții de această intensitate sau chiar de 0,001 A pot pro-

voca fibrilația ventriculară, o contracție dezorganizată a mușchiului inimii care ia locul bătăilor regulate și care, din nefericire, pompează foarte puțin sânge. În mod surprinzător, curenții foarte intensi (peste 0,1 A) au o probabilitate mai mică de a produce o fibrilație mortală, din cauză că mușchiul inimii se „contractă” în întregime și își poate relua bătaia normală când se întrerupe curentul. Desigur, curenții de mare intensitate pot da arsuri grave.

Morala acestei prezentări, este că în anumite condiții chiar și tensiunile mici, de ordinul a 10 V, pot fi periculoase și trebuie întotdeauna să fim precauți.

Pe de alta parte, curenții care alternează rapid pot avea efecte favorabile. Curenții alternativi cu frecvențe de ordinul a 10⁶ Hz nu interferă apreciabil cu procesele nervoase și pot fi folosiți pentru încălzirea terapeutică în cazul artritei, sinuzitei și al multor altor boli. Dacă unul din electrozi este foarte mic, încălzirea concentrată rezultată poate fi folosită pentru a distruge unele țesuturi ca tumorile, sau chiar pentru a tăia țesuturile în anumite operații chirurgicale.

Studiul impulsurilor nervoase particulare reprezintă, de asemenea, un important instrument de *diagnostic* în medicină. Cele mai familiare exemple sunt electrocardiografia (ECG) și electroencefalografia (EEG). Electrocardiogramele obținute prin fixarea unor electrozi pe piept și pe spate și înregistrarea diferențelor de potențial care variază în mod regulat sunt folosite pentru studiul funcționării inimii. În mod asemănător, electrozii fixați pe cap permit studiul potențialelor din creier, iar diagramele obținute pot fi folositoare în diagnosticarea epilepsiei, tumorilor creierului și a altor boli.

Prof. Mihaela DUGHIRI

Qu'est-ce que

Le français a toujours dépassé les strictes frontières de l'Etat national français. Il existe aujourd'hui des communautés recourant au français comme langue de communication internationale, mai aussi des pays où le français a été implanté grâce au développement de la colonisation. Parmi les derniers, il faut mentionner les départements d'Outre-Mer (DOM): la Guadeloupe, la Martinique, la Guyane, la Réunion.

C'est en 1880 qu'on a introduit le mot „francophonie” pour désigner l'ensemble des populations utilisant le français. On peut distinguer quatre visages particuliers de cette francophonie:

1) les pays de français – langue maternelle (France; Belgique, Suisse et Canada francophones):

– La population belge est divisée en deux grandes communautés: au nord, les Flamands, de langue néerlandaise et au sud, les Wallons, de langue française. La capitale, quant à elle, est bilingue: on y parle le français et le néerlandais. Bruxelles, le siège de l'Union Européenne, est à juste titre nommé „la capitale de l'Europe...”.

– En Suisse quatre langues sont officielles: l'allemand, qui est parlé par 65 % des habitants, le français, par 18,4 %, l'italien par 9,8 % et enfin, le romanche, par 0,8 %.

– Le Québec n'est pas un pays, c'est une province de l'est du Canada qu'on a surnommée la „Nouvelle France”. La province fut découverte en 1534 par le navigateur français Jacques Cartier. En 1608, un autre Français, Samuel de Champlain fonda la ville de Québec, aujourd'hui la capitale de la province. Montréal,

Arta matematicii și matematica artei

Știința însemnând ansamblul de cunoștințe veridice despre realitatea obiectivă sau subiectivă, adică numai adevăr, matematica, fundamentul tuturor științelor experimentale și sociale nu poate cuprinde decât adevărul pur.

În matematică nu poți înșira vorbe, nu poate exista „beție de cuvinte”. Cuvântul nu-l poți întrebuița oricum și oriunde, ci trebuie să fie propriu pentru ideea de exprimat. Matematica, o poezie de înaltă factură spirituală ne arată adevărata valoare a cuvântului.

Astăzi se poate spune că matematica a pătruns în toate domeniile cunoașterii umane, de la lingvistică la medicină (economie, sociologie, istorie, industrie, inginerie, muzică...).

La acest comandament matematica participă activ prin formarea gândirii matematice ca o componentă esențială a inteligenței umane având la bază gândirea algoritmică și combinato-riă, inductivă și sistemică.

Matematica ajută la învățarea muzicii și a instrumentelor muzicale prin faptul că stimulează fantezia și imaginația.

Arta care exprimă sentimente și stări psihice cu ajutorul sunetelor, muzica este strâns legată de matematică.

Acum 2500 de ani Pitagora dându-și seama cel dintâi că sunetul muzical (sau cel vorbit) este rezultatul vibrației corpurilor elastice a fixat (el și pitagorei) gama diatonică greacă ale cărei sunete au fost numite ulterior.

do re mi fa sol la si do

Utilizând un monocord a constat că dacă vom considera ca unitate lungimea sonometrului care îl produce pe do, pentru celelalte note lungimile sunetelor sunt mai mici decât 1, dar totdeauna exprimate prin numere raționale ca rapoarte de numere întregi.

El a ajuns la următoarele rezultate:

sunetele	do	re	mi	fa	sol	la	si	do
lungimile	1	$\frac{8}{9}$	$\frac{4}{5}$	$\frac{3}{4}$	$\frac{2}{3}$	$\frac{3}{5}$	$\frac{8}{15}$	$\frac{1}{2}$
coardei								

Ulterior s-a găsit că frecvențele sunetelor sunt între ele tot în rapoarte de numere întregi, inverse ale rapoartelor care dau lungimile sonometrului.

Luând ca unitate numărul de vibrații pe secundă pentru do de jos vom avea:

sunetele	do	re	mi	fa	sol	la	si	do
număr de vibrații	1	$\frac{9}{8}$	$\frac{5}{4}$	$\frac{4}{3}$	$\frac{3}{2}$	$\frac{5}{3}$	$\frac{15}{8}$	2
ale coardei								

la francophonie?

la plus grande ville de langue française, fut également fondée par les Français, en 1642. En 1863, la Nouvelle France devient colonie anglaise. Actuellement, 12 % de la population est anglophone.

2) les pays créoles, où le français est langue seconde, mais parente

3) les pays de français – langue officielle ou langue d’usage (qui ont été pour la plupart, colonies françaises)

4) les pays de français – langue étrangère privilégiée (comme en Europe centrale et orientale).

La Roumanie fait partie de cette dernière catégorie, en tenant compte du fait qu’un nombre assez grand de personnes ont étudié ou étudient encore le français comme première langue étrangère.

Il ne faut pas oublier que le français et l’anglais sont

Frecvențele notelor din arpeggiul gamei do major (do, mi, sol, do) sunt direct proporționale cu {4, 5, 6, 8}.

Orice interval muzical (distanța dintre două sunete, note muzicale) poate fi reprezentat prin câtul dintre frecvența sunetului muzical mai înalt și frecvența sunetului muzical mai jos.

do	re	mi	fa	sol	la	si	do
1	$\frac{9}{8}$	$\frac{5}{4}$	$\frac{4}{3}$	$\frac{3}{2}$	$\frac{5}{3}$	$\frac{15}{8}$	do

Unisonul are raportul egal cu 1 do - do $\frac{1}{1} = 1$

Octava este caracterizată prin $\frac{2}{1}$ (do de sus și do de jos cu frecvențele în rap. $\frac{2}{1}$)

Terța majoră înseamnă raportul $\frac{5}{4}$.

do	re	mi
1	$\frac{9}{8}$	$\frac{5}{4}$

Cvarta perfectă înseamnă raportul $\frac{4}{3}$ do re mi fa și $\frac{4}{3}$

este inversa unei cvinte perfecte do re mi fa sol aceasta însemnând raportul $\frac{3}{2}$.

Înr-adevăr $\frac{4}{3} = \frac{2}{1} \cdot \frac{3}{2} = \frac{2}{1} \cdot \frac{2}{3} =$

Astfel spus o cvartă perfectă și o cvintă perfectă ne dau o octavă (aceasta este echivalent faptul că o cvartă este inversă unei cvinte și reciproc) adică $\frac{4}{3} \cdot \frac{3}{2} = \frac{2}{1}$

Se observă faptul că există o deosebire între inversiunea din muzică și inversiunea din algebră.

Se observă, de asemeni, că $\frac{4}{3}$ este media armonică și $\frac{3}{2}$

media aritmetică a numerelor 2 și 1 din octavă.

Prof. Ancuța HEISU

les langues officielles du Comité international olympique (CIO). Rapellons que la place privilégiée ainsi accordée à la langue française est un hommage rendu à Pierre Frédy, baron de Coubertin (1863-1937), sous l’impulsion duquel un Congrès international réuni en 1894 à Paris a décidé le rétablissement des Jeux Olympiques.

L’avenir de la francophonie repose sans doute sur la capacité de la langue française à se prêter, à s’échanger et à favoriser le multilinguisme. Elle n’est plus la propriété jalouse des seuls Français, mais appartient à l’ensemble des francophones. Aujourd’hui ce sont plus de 100 millions de personnes qui possèdent une réelle maîtrise du français, beaucoup plus si l’on compte tout ceux qui en font un usage rudimentaire.

Adriana BURLACU, clasa a IX-a C

André - altfel decât pe scenă

Una dintre cele mai cunoscute trupe românești este trupa ANDRÉ care, în ultimul timp, a fost în topul celor mai bârfitate trupe.

Fetele în fața camerelor par cele mai bune prietene, foarte frumoase și, mai ales, par foarte prietenoase cu fanii.

Ei, de toate aceste lucruri ne-am convins în momentul când am stat față în față cu ele, la spectacolul cu Valahia și Echipa Fantastică. În sală erau mai mulți copii cu vârste cuprinse între 14-15 ani și foarte puțini adolescenți. Am avut ocazia să intru în culise și, bineînțeles, le-am cunoscut pe ANDRÉ și am avut o scurtă conversație cu ele.

Foarte încrezute, „cu aere de vedete“, de-abia te băgau în seamă; când le

rugai să facă o poză te priveau cu dispreț – în schimb în poză zâmbeau foarte fals.

Dacă le cereai să-ți acorde puțin timp, imediat găseau scuze că sunt oboseite, nu se simt bine sau alte motive de acest gen.

În realitate, nu sunt la fel de înalte și de frumoase, sunt foarte slabe și sunt indiferente una față de cealaltă. Între cele două fete de la ANDRÉ este o mare concurență; cred că ele cântă împreună doar pentru bani și, poate, puțin din plăcere.

După ce au cântat pe scenă câteva melodii, au fost anunțate că trebuie să mai cânte o dată, dar, se pare că vestea nu prea le-a surâs, comentând: „...iar?“

Ba, mai mult, am asistat la o scurtă ceartă între ele, când țipau una la cealaltă. În plus, după spectacol au plecat separat și nici măcar nu și-au luat rămas bun.

Valahia – în culise (în spatele scenei)

În aceeași seară a fost invitată și trupa Valahia – formată din doi băieți simpatici și talentați: Mihai și Dorin.

La început au fost trei băieți, dar cu timpul unul dintre ei a plecat, urmând o carieră solo. Dacă nu știți, Dorin a fost în clasă cu Costi Ioniță, ba chiar colegi de bancă (foarte buni prieteni în acea vreme).

Costi și Dorin s-au hotărât să facă o formație și când aveau deja două melodii

terminate au aflat de un băiat care are voce și care a câștigat premiul Festivalului Mamaia și au luat legătura cu el: acesta fiind Mihai.

Și-au dat întâlnire cei trei băieți, dar Mihai fiind deja vedetă nu s-a prezentat la ora fixată. În sfârșit, s-au decis să rămână împreună și se pare că nu a fost o idee rea, pentru că băieții au avut și mai au un succes considerabil.

Aceste lucruri mi le-au povestit Mihai și Dorin (actualii membri ai formației). Am vorbit cu Mihai și Dorin foarte mult în culise, dar cel mai important lucru este că cei doi sunt mai prietenoși decât mi-am imaginat. Am discutat cu ei ca și cum am fi fost buni prieteni.

Printre cele discutate am ajuns la subiectul despărțirii de Costi Ioniță. Băieții au spus că la început s-au înțeles foarte bine cu el, dar când erau în culmea succesului, Costi nu voia să meargă la concerte, spectacole, motivând că „nu are chef“ și, bineînțeles, trebuia înlocuit cu cineva, acesta fiind un prieten de-al lui Mihai, care semăna puțin cu Costi, dar la nevoie îl putea înlocui (mimând și purtând șapcă).

Mihai și Dorin au fost cei care s-au decis să rămână – Valahia.

Băieții sunt foarte modești și extrem de prietenoși.

La propunerea fanilor au acceptat să ne ofere un mic concert-live, cântând împreună cu cei care erau în culise.

Roxana SCARLAT,
clasa a X-a A

WEB MUZIC

BRITNEY SPEARS

POP-STAR – „ACTUALĂ – ATRACTIVĂ – ACTIVĂ“

Născută pe 2 Decembrie 1981 în Kentwood Louisiana, fata blondă cu ochi căprui sare la rampă având doar 17 ani cu ...**Baby one more time**, Singl ce a ocupat în câteva săptămâni locul #1 în toate topurile importante din U.K. Hit ce a produs o mare vâlvă în rândul oamenilor de presă, dar mai cu seamă a criticilor, ce erau de părere că „puștoaica“ îmbrăcată în școlăriță nu reprezenta o imagine decentă pentru tineri. Dar publicul și, în special, fanii au primit-o cu mare plăcere.

Din 1998, când s-a lansat oficial pe piața muzicală și până în momentul actual, BRIT, cum îi spun prietenii, a devenit o adevărată bombă sexy, suferind bineînțeles transformări și la capitolul stil de muzică. Am observat de-a lungul acestor ani că muzica ei s-a perfecționat, devenind din ce în ce mai alertă. Datorită felului ei de a fi și a ceea ce cântă a lansat chiar o modă, apreciată de Madonna, iar Cameran Diaz a fost văzut cu tricouri ce aveau chipul BRITNEY.

Parcurgând anumite etape din cariera ei, în care se scria despre „colecția de păpuși“ și emisiunea pentru copii ce

o prezenta și până astăzi, presa alimentată cu bârfe pune la mare preț imaginea cântăreței din ce în ce mai șocantă. Dar bârfe despre actori și cântăreți au existat dintotdeauna numai că unele îți fac o imagine derizorie despre starul tău preferat, ceea ce nu înghite prea bine publicul.

Cu bune și cu rele, BRITNEY reușește să treacă peste toate, perseverând pe zi ce trece în tot ceea ce face, deoarece pe lângă o cântăreață de valoare este și o actriță de excepție.

Are trei albume la activ, de unde a promovat câteva hituri devastând toate topurile și intrând în sufletele fanilor foarte repede. Videoclipurile profesionale au avut ca rezultat popularizarea peste tot în lume a numelui ei.

Acest lucru nu e atât de ușor pe cât se pare. Prin muncă și mult talent dat de la Dumnezeu, Brit a reușit. Întrebată dacă se bucură de atâta celebritate, ea a spus că uneori își dorește să fie un om simplu, dar face asta din dragoste pentru muzică.

Anda CIOBOTARU,
clasa a XI-a D

Muzica – din totdeauna pentru oameni a fost și este un „declanșator“ de stări afective: emoție, inspirație, bucurie, tristețe ș.a.m.d. Iar la fel de bine este știut faptul că indiferent de perioadă, muzica prin oamenii ce au reprezentat-o a lăsat o amprentă asupra timpurilor, fiind parte integrantă din istorie.

Fiecare perioadă a avut cântăreții, formațiile ce i-au marcat într-un anumit fel pe oameni, creând o lume a lor, unde muzica transmisă făcea legătura atât de strânsă între oameni simpli – fani și aceia care dăruiau „fanilor“ plăceri și bucurie.

Michael Jackson și curiozitățile sale

Se pare că Michael Jackson este strâns legat de cifra 7! Oare îi aduce noroc această cifră starului pop? Cine știe? Cert este că:

- el cumpără totul în exemplare de 7
- sunt 7 litere în numele MICHAEL
- sunt 7 litere în numele JACKSON
- sunt 7 litere în numele albumului său, HISTORY
- dedicațiile lui sunt semnate: „777 / love You!“
- codul poștal de la Disneyland, Paris (locul unde-și petrece des vacanța) este 7777!

TOP TEN POP

1. BRITNEY SPEARS - Overprotected
2. BLUE – If you come back
3. DAHINI MONOGUE feat. RIVA – Who do you love new
4. PINK – Get the party starting
5. NO DOUPT – Hey baby
6. *NSYNC – Girlfriend
7. A 1 – Caught in the middle
8. DESTINY'S – Nasty girl
9. E-TIPE – Life
10. JENIFER LOPEZ I'm real

Perle naturale din teze și extemporale

- Creangă mergea la scăldat în pielea goală.
- Ea era o țărăncă din popor...
- Neculce a fost vatman de oști.
- Când zâmbea se vedeau doi dinți mari cu structură la mijloc.
- Cele mai frumoase amintiri din copilărie le-a scris Ion Creangă când era mic.

Decalogul somnoroaselor

1. Te naști obosit și trăiești pentru a te odihni.
2. Iubește-ți patul ca pe tine însuși!
3. Odihnește-te ziua ca să poți dormi noaptea.
4. Dacă vezi pe cineva că se odihnește dă-i o mână de ajutor.
5. Nu face astăzi ce poți lăsa pe mâine.
6. Prea multă odihnă nu a obosit pe nimeni.
7. Când îți vine să muncești, așează-te și așteaptă să-ți treacă.
8. Dacă munca înseamnă sănătate, atunci trăiască boala.
9. Serviciul nu este cârciumă, să stai toată ziua în ea.
10. La muncă trebuie să te așezi în așa fel încât să mai încapă și alții.

Mănăstirea Petru Vodă

P.C. Părinte Protosinghel Iustin Pârvu s-a născut pe 10 februarie 1918, în satul Poiana Largului, comuna Călugăreni, județul Neamț. A fost hirotonit preot la 22 de ani, a luptat pe front până la Don, a fost arestat și condamnat politic la 12 ani închisoare, dar a executat 19. A slujit ca monah la Mănăstirile Secu și Bistrița, iar din 1992 este stareț al Mănăstirii Petru Vodă, pe care a ctitorit-o.

La 10 februarie, Părintele Iustin a împlinit 84 de ani. Deși Dumnezeu i-a dat în iarna aceasta încă un canon plin de suferințe trupești, chipul său a rămas la fel de luminos și de dătător de speranță. Puhoi de oameni de pretutindeni bat la ușa chiliei lui, în speranța că prin rugăciunile sale profunde adresate Mântuitorului li se vor alina suferințele, li se vor stinge conflictele ori vor scăpa de patimi grele, pe care le mărturisesc cu sfială în fața celui ce a cunoscut temnițele comuniste.

Curățirea sufletului de păcate este misiunea pe care și-a ales-o cu voia Domnului, pe care îl slujește cu credință nestrămutată, transformând Mănăstirea visată încă din copilărie într-un Athos românesc, la care vin și se închină mii de pele-rini.

La curent cu frământările lumii și mai ales cu dese convulsii ale

societății românești, el adună în jurul său deopotrivă preoți, călugări și credincioși, încercând să scape lumea de aceste marasme și să ne îndrepte pe calea plină de lumină a lui Iisus Hristos.

Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului îl întărește în această luptă, pentru că fiecare nou suflet câștigat e o ofrandă adusă Celui ce S-a jertfit pe Cruce pentru mântuirea noastră.

Venind la el cu nădejde și cu credința în bunul Dumnezeu, e imposibil să nu pleci cu sufletul împăcat, cu forțe proaspete și cu dorința de a-ți schimba cursul vieții, pentru că fiecare clipă este prețioasă și nimeni nu știe când va trebui să dea seamă pentru cele făcute.

Vorbele sale puține sunt un balsam pentru sufletele învolburate de nevoi și de aceea îi dorim viață îndelungă întru Domnul!

Cornel GALBEN

